

Verzoekers, van Nederlandse nationaliteit, zijn in 2008 veroordeeld tot respectievelijk een gevangenisstraf van 100 dagen wegens diefstal en vernieling van eigendom (Çelik) en tot betaling van een geldbedrag in het kader van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel (Van der Putten). Nadat de onderscheiden veroordelingen in hoger beroep waren bevestigd, hebben verzoekers cassatie ingesteld bij de Hoge Raad op de grond dat het gerechtshof heeft nagelaten het dossier binnen redelijke termijn door te zenden. Het cassatieberoep werd in beide gevallen niet-ontvankelijk verklaard. Verzoekers betogen voor het Hof dat er sprake is van een gebrek aan een effectief rechtsmiddel onder artikel 13 EVRM. Tevens klagen zij onder artikel 6 EVRM (recht op een eerlijk proces) over de lengte van de procedure.

Het Hof constateert dat verzoekers in cassatie zijn gegaan zonder daarbij de gronden van cassatie te noemen. Pas nadat de relevante stukken waren ingediend door het gerechtshof, hebben verzoekers daadwerkelijk een grond ingediend. Deze grond had uitsluitend betrekking op deze late indiening van stukken door het gerechtshof, oftewel de lengte van de procedure in cassatie, en niet op de uitspraak van het gerechtshof of een ander aspect van de strafrechtelijke procedure waarvan al sprake was op het moment dat verzoekers in cassatie gingen. Het Hof oordeelt dan ook dat verzoekers geen wezenlijk nadeel hebben geleden en dat de klacht niet-ontvankelijk is gelet op de aard van het beweerdelijk geschonden recht, de ernst van de mogelijke gevolgen en het mogelijke effect op de persoonlijke situatie van verzoekers. Als verzoekers geen wezenlijk nadeel hebben geleden kan een klacht normaal gesproken toch ontvankelijk zijn, onder meer indien blijkt dat de zaak onvoldoende is beoordeeld door een nationale rechter. Uit deze zaak blijkt echter dat deze uitzondering niet hoeft te worden toegepast als de beweerde schending is veroorzaakt door de laatste van alle beschikbare nationale rechterlijke instanties. Daarnaast oordeelt het Hof dat de Hoge Raad de zaak de benodigde aandacht heeft gegeven aangezien verzoekers de mogelijkheid is geboden een reactie te geven op het advies van de Procureur-Generaal. Alles overwegende verklaart het Hof het verzoek niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3(b) en lid 4 EVRM.